

Úvod

Rok předtím, než jsem vyšel na cestu

Ležel jsem v prázdné místnosti nemocničního pokoje. Všechno kolem mého lůžka bylo tak sterilní a neosobní, že to ve mně vyvolávalo obrovskou vnitřní tíseň. Byl březen roku 2021 a venku toho dne ještě sněžilo. Z okna jsem sledoval, jak venku poletují vzduchem jedna vložka za druhou. Byl to těžký, mokrý sníh, který se po dopadu na zem měnil v rozbředlou kaši. Poslouchal jsem, jak za okny skučí silný, ledový vítr, který v poryvech narážel do skleněné tabule balkonových dveří. Ale všechny tyto obrazy pomalu končící zimy jsem vnímal lhostejně a bez zájmu. Uvnitř jsem byl plný strachu a paniky, vyvolaných nedávnými událostmi.

„Co se to se mnou vlastně stalo? Co mám teď dělat?“ Na tyto otázky jsem si nedokázal odpovědět, i když svoji diagnózu, kvůli které jsem nyní ležel v této místnosti, jsem již znal.

Můj mozek pracoval na plné obrátky i po tom všem, co měl v posledních týdnech za sebou. Stále se snažil vyhodnotit situaci a hledat řešení. Ale události od předcházejícího dne nabraly tak rychlý spád, že na ně nebylo možné s klidným rozumem jakkoli reagovat.

Vedle sebe jsem slyšel pravidelný zvuk přístroje, který měřil moje tělesné funkce. Když jsem chtěl usnout, tlak se mi snižoval tak rychle, že přístroj okamžitě spustil výstražný alarm. Během chvíle přiběhla sestra.

„Budeme vám muset upravit medikaci,“ povídá. „Tyhle prášky na snížení tlaku krve vám zřejmě nesedí.“

Nesedí mi žádné prášky, pomyslel jsem si s lehkou dávkou vnitřního vzdoru, na který jsem se v tu chvíli zmohl jen v duchu.

„Jistě,“ odpověděl jsem tiše.

Z nuly na osm prášků denně. Na tlak, na cholesterol, na ředění krve, na zklidnění a na kdoví co ještě. Nepřipadal jsem si ještě tak starý, abych musel do konce života užívat léky, jak mi tady naznačovali.

Na vyšetření magnetickou rezonancí jsem se dostal přednostně i díky své dnes již bývalé tchyni, která pracuje jako zdravotní sestra na ORL. Nechal jsem si ji na její doporučení napsat od svého praktického lékaře, protože jsem měl podezření na něco závažného.

Již třetí týden jsem nebyl schopný udržet rovnováhu, měl jsem velké závratě a občas jsem dokonce nemohl ani ovládat svaly svého těla, někdy jsem nedokázal ani správně artikulovat. Poslední týden jsem už ani nechodil do práce. Musel jsem si vzít volno, protože jsem nebyl schopný pracovat.

Když jsem totiž naposledy řídil služební auto a vezl jsem v něm klienty na hotel, z ničeho nic jsem ztratil prostorovou orientaci. V okamžiku, kdy jsem projížděl známou ulicí, jsem nedokázal rozeznat šířku vozovky. Byl to hodně podobný pocit, jako kdybyste byli silně pod vlivem alkoholu.

To mě vyděsilo.

Ještě někoho zabiju, pomyslel jsem si.

Musel jsem hned zastavit. Zavolał jsem do firmy, aby si auto odvezli, a nechal se dopravit domů.

Dvakrát před touto událostí jsem totiž skončil na urgentním příjmu Klaudiánovy nemocnice v Mladé Boleslavi. Napodruhé už mě dokonce vezla sanitka, kterou mi zavolala má tehdejší vystrašená manželka. Pokaždé přišel stejný lékař z neurologie, prohlédl mě, udělal se mnou pár cviků a prohlásil:

„To je psychická ataka. Dejte mu kapačku a propusťte ho domů.“

Z dnešního pohledu a z pohledu událostí, které poté následovaly, mi to přijde jen těžko pochopitelné. Tehdy jsem ale moc neprotestoval.

Na urgentním příjmu vládla tísnivá atmosféra. Kolem mě leželi za plentami starší pacienti, kteří se dusili a sténali. Byli zasaženi covidovou infekcí. Sestry a lékaři běhali sem a tam, všude panoval zmatek a shon. Marně se snažili těm lidem pomoci, nebo jim alespoň ulevit. Jejich schopnost uzdravovat a léčit byla v této době značně omezená. Každou chvíli přivezli někoho nového.

A tak mladý muž jako já, toho času již bez známek příznaků covidu, byl pro ně jen další vyděšený člověk, který zbytečně zaměstnává zdravotnický personál. Ale věřte mi, raději bych byl jinde než v tomto neutěšeném prostředí.

První mozková příhoda mě postihla, sotva mi skončila domácí karanténa. Měl jsem vážné potíže se stabilitou, zrakem, pohybem a artikulací.